

Wing Jonesová

Katherine Webber

Přeložila Anh Phuong Doová

COO
BOO

Wing Jonesová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Webber

Wing Jonesová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

Wing Jonesová

Katherine Webber

Přeložila Anh Phuong Doová

COO
BOO

Mým rodičům

Přeložila Anh Phuong Doová

WING JONES

Copyright © 2017 Katherine Webber

Translation © Anh Phuong Doová, 2024

Illustrations © Barbora Srp Žižková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-704-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-711-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-712-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-706-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola 1

Vůbec první vzpomínku mám na svého bratra. Ženu se za ním po ulici, vidím, jak mu vlasy skáčou nahoru a dolů, a volám na něj, ať na mě počká. A on se otočí a blýskne po mně svými dětskými zoubky, bílými jak perličky. „Tak poběž, Wing!“ houkne na mě, na svou malou sestřičku.

Vydala bych se za ním kamkoli.

Ten den, ten první, který si pamatuju, jsme si hráli na houpačkách – červených houpačkách, pořád si je dokážu živě vybavit. Marcus mi podal ruku. „Pomůžu ti nahoru,“ řekl a vši silou prvňáčka vytáhl moje čtyřleté baculaté tělíčko na sedátko.

„Připravená?“ zeptal se, ale než jsem stačila přitakat, prudce do mě strčil a já vzlétla. Marcus mě naučil létat.

„Takhle, Wing! Takhle kopej nohama.“ Vyškrábal se na houpačku vedle a už zabíral nohama ostošest. „Můžeme ještě výš!“

A já si připadala, jako bychom se řítili vstříc modré, modré obloze.

„Ještě!“ zvolal Marcus a já jsem vši silou vykopl nohama, ale moje lýtka se těm jeho prostě nevyrovnala, nedokázala jsem se dostat tak vysoko, ať už jsem se snažila sebevíc.

Moc dlouho jsme se tam určitě nehoupali, ale tehdy se mi to zdálo jako celá věčnost, jen já a on, stoupali jsme

ve vesmírné raketě pořád výš a výš. Nevěřila jsem, že se někdy vrátíme na zem.

„Wing! Skoč!“

Pamatuju si, jak jsem se po něm ohlédla a viděla jeho obličej plný odhodlání, jeho našpuhlené rty a svraštělé obočí, stejný výraz, který vždycky nasadí těsně předtím, než hodí míč, pamatuju si, jak pevně svíral kovové řetězy houpačky a pak se vymrštil do vzduchu s takovým křikem, jako by byl nějaký válečník. Přistál ve dřepu, zvedl se a oprášil si písek z dlaní. „Teď ty!“

Měla jsem se bát. Ale nebála jsem se. Byla jsem s Marcusem. Nespouštěla jsem z něho oči, celý zářil, tleskal a poskakoval nahoru a dolů. Nemohl se dočkat, až se k němu připojím zas dole na zemi.

„To zvládneš! Pust se!“

A já se pustila. Pustila jsem se řetězů a snažila se katalpultovat vzhůru, stejně jako to udělal můj bratr. A na jednu jedinou vteřinu jsem skutečně letěla, stejně jako před chvílí on.

Ale pak jsem přistála. A nepřistála jsem ve dřepu. Dopadla jsem jako pytel brambor a kotník se pode mnou zkroutil tak, jak by se zkroutit neměl.

Pamatuju si, že jsem se snažila nebrečet, když mě Marcus políbil na temeno hlavy a pak na kotník. Řekl, že pusa to rychleji zahojí. Pak vystřelil na nohy, aby zaběhl pro naši babičku, které neřekneme babičko jinak než čínsky, lao-lao.

„Zůstaň tady, Wing!“ přikázal mi, jako bych se snad dokázala postavit a chodit se zlomeným kotníkem. „Jsem hned zpátky!“

Zmizel rychle, až mu písek odletoval od bot, a nechal mě tam schoulenou v klubíčku, zatímco jsem potlačovala slzy a zírala na mraky.

Když ke mně tehdy úplně poprvé slétla z nebe moje dračice a lehla si vedle mě, nevyděsila mě ani nepřekvapila. Připadalo mi, jako by u mě byla odjakživa, neviditelná, aspoň až doteď. Byla tak nádherná, tak majestátní, až jsem přestala vnímat jakoukoli bolest. Byla zeleno-zlatá a celá zářila a její horký dech voněl jako jeden čínský čaj, co lao-lao tak zbožňuje. Z druhé strany se zas objevila lvice, žlutohnědá a hebká, a mě v nose zašimrala vůně vanilky a skořice, která mi připomněla babi Dee. Ani ona mě nevyděsila ani nepřekvapila. Těsně se ke mně přitiskla a teplou hlavou se mi přitulila ke zlomenému kotníku.

Čas je zvláštní věc, když jste malí. Nedokázala bych vám říct, jak dlouho jsem tam v tom písku ležela, chráněná hradbami ze své dračice a lvice, ale když se Marcus vrátil, byly pryč. Vlekl za sebou funící a hekající lao-lao a naše babi Dee jim šla hned v patách.

„Promiň, že jsem tě tady nechal!“ Marcus brečel. Brečel pokaždé, když se mi něco stalo, nesnesl, ani když jsem si třeba ukopla prst nebo se řízla o papír.

„Mám dračici,“ oznámila jsem mu hrdě a na bolest na okamžik zapomněla. „A lvici!“

„Kde jsou?“ popotáhl Marcus a rozhlédl se.

Pokrčila jsem rameny. Nevěděla jsem. Ale věděla jsem, že se vrátí. Jednoho dne.

„Ukážu ti je,“ odpověděla jsem a Marcus mě odměnil roztřeseným úsměvem.

Moje dračice a lvice se Marcusovi nikdy neukázaly. Jenom mně. A uplynula dlouhá doba, než jsem je uviděla znovu.

Kapitola 2

Atlanta, Georgia, USA
Podzim 1995

Ten jásos je ohlušující.

Přestože jsem sledovala, jak tohle můj bratr dělá celý život, jak ho lidi posílají k zemi a pak do země snů, stejně celá ztuhnu a se zatajeným dechem čekám, že ho ti čtyři týpci, co má v patách, oberou o míč.

To se nestane. Marcus proklouzne mezi jejich rozpraženými pažemi jako kostka másla a sám se leskne a září – vidím to tady odsud – a pak natáhne paži jako prak a míč vyletí vzhůru a dav jako jeden vystřelí na nohy, všichni kromě mámy, která sedí se zakrytýma očima, protože se nedokáže dívat, když Marcus hraje. Aaron, jeho nejlepší kamarád, vyskočí do vzduchu jako gazela a je ladnost a síla sama a já se maličko zachvěju jako pokaždé, když se na něj dívám, a jde o úplně jiný pocit, než když sleduju Marcuse. Aaronovy ruce chňapnou po balonu, a když je nohama zpátky na zemi, svírá ho bezpečně mezi dlaněmi a teprve teď začnou lidi vážně šilet.

Přes všechny ten randál okolo zaslechnu komentátora zaburácet: „A skóruje!“, jako bychom snad všichni zrovna neviděli, co se stalo. Na hodinách doběhne poslední

vteřina právě v okamžiku, kdy se skóre aktualizuje a potvrdí, že jsme díky Marcusovi a Aaronovi vyhráli zápas. Kapela spustí, roztleskávačky zas zamávají pompony a všichni lidi kolem mě jásají, házejí popkorn do vzduchu, převrhávají svoje kelímky koly, jako by snad oni sami ten míč zrovna přihráli nebo ho osobně chytili nebo vůbec nějak k celé té akci přispěli, a nestáli celou dobu tady a jen se nedívali. Ale Marcus tvrdí, že nic jiného dělat nemusí a že by bez nich nemohl získat stipendium. Že by bez nich nemohl hrát fotbal profesionálně. Dav je zřejmě nedílnou součástí téhle chvíle – jeho chvíle – stejně jako kdokoli jiný tam dole na hřišti.

Marcus s Aaronem se k sobě rozběhnou jako dávno ztracení milenci, pevně se obejmou a Aaron strhává Marcusovi helmu a pěstí mu rozčuchává vlasy a usmívají se tak zářivě, až osvětlují hřiště líp než reflektory kolem.

Máma konečně spustí ruce z očí a vzhledne. „Už je konec?“ zeptá se a její čínský přízvuk je o něco zřetelnější, protože se bojí. „Nezranil se?“

„Nezranil,“ ujistím ji.

„A vyhrál?“ Teď když už ví, že je v pohodě, může se soustředit na důležité věci. Jako je konečné skóre.

„Vyhráli,“ přikývnu a záměrně opravím jednotné číslo na množné. Marcus kdysi nadhodil, že i když žádné *já* v týmu neexistuje, ve slově *vítězství* je *vítěz* jen jeden. Za tuhle poznámku po něm Aaron skočil a srazil ho přímo z verandy.

Máma se postaví na nohy. „Věděla jsem, že vyhraje,“ prohlásí sebevědomě. „Marcus vždycky vyhraje.“

„Jasně že jo!“ odfrkne si babi Dee, babička z tátovy strany. „Vždyť je to taky můj vnuk, ne?“

Lao-lao, mámina máma, si okamžitě odfrkne taky. „On můj vnuk!“ ohlásí a její přízvuk je ještě silnější než mámin. Babi Dee a lao-lao se kvůli tomuhle spolu hašteří na každém zápase. Jako by snad jedna z nich měla na Marcuse větší nárok než ta druhá. Obě se na mě naráz ohlednou a já přemýšlím, jestli si někdy všimly, že i když do sebe zrovna rýpou, pohybují se jako dvě součástky jednoho stroje.

„Dojdi mi pro kolu,“ vyštěkne babi Dee.

„Mně taky!“ přidá se lao-lao. „Marcus vyhrál, oslavujme!“

Vzdychnu, ale nehádám se. S babi Dee a lao-lao se nemá cenu dohadovat. „Mami?“

Máma se na mě unaveně usměje a zavrtí hlavou. Zaloví v kabelce a vytáhne zmačkanou pětidolarovku. „Kup si něco pro sebe, zlatíčko,“ pobídne mě.

Nezdá se to jako moc, ale za těch pět dolarů by se dalo koupit spoustu jiných věcí místo dvou předražených kol na středoškolském fotbalovém zápase pro moje babičky. Mám je ráda, ale nelíbí se mi, jak mě s gusem komandují. Znovu si povzdychnu, tentokrát hlasitěji – spíš tak zafuním –, a babi Dee prudce vzhledne a přimhouří oči ve svém vrásčitém obličejí.

„Copak, něco se ti nelíbí? Máš tak moc práce, že nemůžeš donést své babi kolu?“

„Mně taky,“ ozve se lao-lao a přišoupne se svou těžkou vahou blíž k hubeňoučké babi Dee. „Moc práce, malá Wing? Moc práce s čím?“

Opřou se o sebe hlavami a jejich stařecký smích z nich uniká jako vzduch z píchlé gumy. Najednou jsou z nich naprosto nečekaní spojenci. Vždycky je to smíří, když mě škádlí. Podobně jako když pes a kočka zapomenou, že

jsou nepřáteli, aby se mohli společně pustit za kachnou. Podívám se na ně, na ty dvě ženy – jednu z Ghany, druhou z Číny –, které v mém životě působí jako dvě neochvějné síly už odpradáвна, ještě než jsem se vůbec poprvé nadechla. Babi Dee má sotva metr padesát a je celá tmavá a šedivá. Je vážně hubená, jako by ji měl každou chvíli porazit vítr, ale vsadila bych všechny svoje peníze – kdybych nějaké měla –, že by dřív zpřelámal všechny stromy, než by se mu podařilo zlomit babi Dee. A lao-lao, ta je zas kulatá jako napěchovaný knedlíček, s lesklými černými vlasy, které jsou stále stejně tmavé jako ty máminy. Svazuje si je do pevného drdolu na temeni hlavy a vypadá, že by dokázala ustát i hurikán.

„Ty naše koly se samy nedonesou,“ utrousí babi Dee a začne se ovívat letákem. „Božíčku, takovej hic dneska večír.“

Potřesu nad nimi hlavou a zamířím po schodech dolů, abych jim donesla ty jejich pitomé koly. Jakmile se otočím, už se zas handrkují o něčem jiném. Teď když jsem pryč, už žádný důvod ke spojení nemají. Bláznivé stařenky, prolétne mi hlavou a při té myšlence se mi hrud' zalije teplem.

Tribuny se už vyprázdnily a já jsem za to vděčná. Nemám ráda, když se musím prodírat davem, tlačit se na lidi nebo je žádat, aby dovolili. Když si připadám tak velká a zároveň tak malinká. Když vidím, jak si mě měří od hlavy k patě a snaží se přijít na to, co že se jim to na mně tak *nezdá*. To něco, co tak dobře funguje u Marcuse, ale ne tak dobře u mě. Stejně přísady, jiné výsledky. Jako dort, co se povedl perfektně napoprvé, ale napodruhé vyšel trochu spláclý. Víím, že nevypadám jako nikdo jiný na téhle škole, možná dokonce jako nikdo v celé Atlantě.

Do háje, možná ani jako nikdo v celém státě. Vím, že nevypadám jako máma, která má hebké černé vlasy a je drobná jako ptáče. Nevypadám ani jako lao-lao nebo babi Dee, jak by vám babi Dee hned ráda potvrdila, když se mě snaží učesat. „Holka,“ začne vždycky, zatahne za jednu kudrnu a pak zmateně sleduje, jak jí zas vyskočí z prstů. „Jak ti můžou takhle jemný vlasy takhle divočet?“ Nikdy nevydrží v copech – pokaždé z nich porůznu vyklouzávají pramínky –, přitom se ale nedokážou ani úplně narovnat. Babi Dee si s nimi neví rady. Vlastně tak nějak se mnou celkově. Pomlaskává nad mými boky a zadkem, jako bych si o něj snad sama řekla, a pak vzhledne, protože jsem o dost vyšší než ona – vlastně vyšší než lao-lao i máma –, jako by nedokázala uvěřit, že její vlastní vnučka zabírá tolik místa. A ačkoli je lao-lao jedna z nejtlustších stařenek, co jsem kdy viděla, ani ona si nikdy neodpustí komentář na tohle téma. „Jsi moc velká,“ nechá se pokaždé slyšet a všechny její tři brady se zatřesou, když zavrtí hlavou. „Jako kůň. A pleť máš tak tmavou!“ Nechápu, proč zní tak překvapeně. Vždyť dobře ví, že tatka byl černochoch.

Samozřejmě, nikdo si nestěžuje, že je Marcus moc velký. Marcus nemůže být nikdy ničeho moc. Marcus je perfektní.

Marcus. Přelétnu očima hřiště, jestli ho náhodou nezahlednu, ale už se vypařil se zbytkem týmu. Pravděpodobně ho až do zítřka neuvidím. Dnes večer si někam vyrazí s celým týmem, aby svoji výhru oslavili. Spolu s Monicou. Spolu s Aaronem.

Když pomyslím na Aarona, srdce mi poskočí jako malá holčička se švihadlem.

Kapitola 3

Stojím na začátku fronty u stánku s občerstvením a užuž se chystám objednat, když vtom někdo hladce vklouzne do mezírky mezi mnou a pultem, tak hladce jako mince do automatu na žvýkačky. Někdo malý, se světlou pletí a rudými vlnitými vlasy, vlasy mořské víly. S vlasy mořské víly, které se hodí k jejím očím mořské víly. Někdo, kdo smrdí lacinou voňavkou a tunou laku na vlasy.

Odkášlu si, nemůžu si pomoci. Není to fér, že si Heather Parkerová myslí, že si může jen tak přitancovat na začátek fronty, aniž by se obtěžovala s nějakým *promiňte*. Heather se otočí a vlasy jí přitom povlávají kolem obličeje, jako by snad měla nějakého neviditelného sluhu, který ji ovívá. Probodne mě pohledem. Jde o docela jedinečnou dovednost, zabodnout oči do někoho, kdo je o patnáct centimetrů vyšší, ale Heather je profík. Trénuje pilně už celé roky.

„Fuj,“ zakaboní se a nakrčí drobný nos. „Neměla jsem tucha, že dneska večer pouští ven zrůdy.“

Člověk by řekl, že když posloucháte taková slova pořád dokola, jejich ostří se časem ztupí. Ta čepel do mě ale pokaždé zajede. Pokaždé. Vždycky. Zás a znovu. *Zrůda*. Bodá mě, špiní mě jako stovky neviditelných tetování. Slovo *zrůda* na mém čele. Na mých prsou. Na mé paži. Na mých nohou. *Zrůda, zrůda, zrůda*.

Dřív jsem se na sebe dívala do zrcadla a uvažovala jsem, co mě dělá tak jinou. Nevím přesně, čím to je, ale nedokážu splynout s davem a nevystupuju z něj tak hezky jako Marcus. Já vyčnívám. Zato Marcus, ten z něho *vystupuje*, září, když si to zrovna přeje, ale pak s ním dokáže i splynout. Já ne. Nedokážu splynout a neumím zářit. A to asi stačí, aby na mě Heather Parkerová volala zrůdo pokaždé, když se jí naskytne příležitost. Stačí to, aby tomu všichni ostatní začali věřit taky. Jako když Heather loni rozhodla, že sponky ve tvaru motýlků jsou cool, a všechny holky je začaly nosit. Nebo když se přestala bavit s Lily Asquithovou, protože se opovážila políbit kluka, jehož si Heather nárokovala, a den nato si lidi posílali Lilyin deník po škole a někdo křídou načmáral slovo *coura* přes celou jejich příjezdovou cestu. Taky není na škodu, že táta Heather moderuje v místních zprávách předpověď počasí, což mi třeba zas tolik úchvatné nepřijde, ale očividně to stačí, aby z Heather byla prakticky celebrita. Prohlašuje, že se stane moderátorkou CNN, jelikož „na to má obličej“ a taky „ty správné konexe“. Je zároveň pěkně jízlivá, ale nevím, jestli jde o nutný předpoklad pro moderátora televizních zpráv.

Student za pultem naší výměnu sleduje se stejným zaujetím, s jakým by se díval na přírodovědný dokument. Takový dokument, ve kterém hyeny sráží k zemi žirafu. V obličejí se mu mísí očekávání s lítostí. Ví, co se stane, ale není v jeho moci to zastavit, a sám se vlastně trochu těší, až ta hyena svou kořist skolí. Nehodlá se míchat mezi Heather Parkerovou a jednu z jejích obětí.

Mohla bych ji zašlápnout. Mohla bych zvednout jedno ze svých *zrůdných* chodidel a nechat ho dopadnout na její pěknoučký obličejík a rozmáčknout ji jako brouka.

Představuju si to jako scénu v komiksu, promítám si ji v hlavě a musím se usmát.

To nebyl dobrý nápad. Obličej se jí rozpálí do ruda a nakloní se ke mně blíž.

„Proč se culíš?“ A pak mě nazve něčím dalším – je to něco horšího než nějaká obyčejná nadávka. Někdo za mnou, někdo, koho neznám, zalapá po dechu.

Trhnu sebou. I tohle slovo se po mně rozprskne.

„Wing!“ Zvednu oči a vidím, jak ke mně běží Marcu-
sova přítelkyně Monica. Dlouhé blondáté vlasy za ní vla-
jí a sotva popadá dech. „Tady jsi! Mám ti vyřídit, že tvoje
mamka a babičky už šly domů. Prý ti to s těma kolama
děsně trvalo.“

Zarazí se a přelétne nás všechny pohledem. Heather,
co mi stojí přímo pod nosem, zamklého kluka za pultem,
skupinku zírajících a hihňajících se prvků vedle. Tichá
ozvěna toho, co mi zrovna Heather řekla, nám všem ještě
doznívá v uších.

„Děláš problémy, Parkerová?“ zeptá se Monica nebez-
pečně sladkým hlasem, tak sladkým jako cukrátko nasák-
lé jedem.

„Papínek ví, kde si dneska večer budeš hrát?“ vypálí
na ni Heather. „Slyšela jsem, že se mu nelíbí, s kým se
taháš.“

Monica se ale vydráždit nenechá. Místo toho se jen
usměje, až jí skoro zmizí rty, a chytí mě za ruku. „Pojď,“
pobídne mě. „Nemáme zapotřebí bavit se s touhle
chátou.“

Heather vypadá, že akorát nabírá dech k další uráž-
ce – slyším, jak v ní cvakají kolečka –, ale Monica už mě
táhne pryč, tak rychle a tak daleko, že ať už za námi zaje-
čí Heather cokoli, spolkne to vítr. Kéž by ji spolkl celou.

„Proč na tebe má takovou pifku?“ chce vědět Monica, když už jsme skoro venku ze stadionu. „Vždyť jsi jí nikdy nic neudělala. Nikomu jsi nikdy nic neudělala.“

Pokrčím rameny. Nezáleží na tom, jestli jsem něco provedla, nebo neprovedla. Heather Parkerová patří mezi takové ty lidi, kteří se živí bolestí jiných. Díky tomu má pleť tak čistou a vlasy tak lesklé.

„Díky, že jsi mě zachránila.“ Z těch slov je mi trochu trapně, ale chci, aby Monica věděla, že jsem jí vděčná za to, že se do toho všeho vložila. Nemusela.

„Wing, zlatíčko, vždyť jsi rodina,“ odpoví. „Každý, kdo si dovoluje na tebe, si dovoluje na mě.“ Oči jí zjihnou, promění se z modrých laserových paprsků, které střílela po Heather, v jemnou modř, měkkou jako aviváž.

Podaří se mi usmát. „Jdete slavit?“ zeptám se, abych zavedla řeč jinam.

Monica pokrčí rameny. „Trey pořádá večírek, ale mně se moc nechce,“ prohodí zlehka. Ví, že se za těmi slovy skrývá víc. Trey bydlí v docela nebezpečné části města, ještě nebezpečnější než my sami, a Monica si tam v noci netroufá, a to ani s Marcusem a Aaronem po boku. „Ale pořád ten zápas chci oslavit.“

Zničehonic se objeví Marcus s Aaronem, vynoří se ze tmy a vejdou do ostrého světla lamp na parkovišti. Marcus zrovna přes rameno volá na někoho dalšího z týmu: „Ne, dneska ne. O víkendu vám to vynahradím!“ Otočí se k Aaronovi. „Kámo, klidně jdi. Nemusíš vynechat jen proto, že nejdu já.“

Aaron zavrtí hlavou. „Ne, v pohodě. Bude tam Dionne a na její kecy teď fakt nemám náladu.“

Dionne je Aaronova bývalá přítelkyně. Ačkoli už spolu nejsou víc než rok, Dionne pořád ráda dělá scény.

Obzvlášť když pije. Alespoň to teda tvrdí Marcus. Ucí- tím osten žárlivosti, ale zároveň mě zaplaví úleva. Žárli- vost, protože je Aaron s Dionne očividně pořád nějak zapletený. Úleva, protože ji dneska večer nechce vidět.

Koutkem oka zahlédnu, jak se k nám blíží někdo dal- ší. Někdo, koho si pamatuju od vidění, ale koho zas tak moc dobře neznám. Koho nechci moc znát. Někdo, kdo vrhá stín, kamkoli se hne. Do čela má naraženou baseball- ku s logem týmu Atlanta Braves (pořád s takovou tou obří stříbrnou samolepkou, která dokazuje její pravost, jak to mívají všichni rappeři), a to tak hluboko, že mu vůbec nevidíte do očí. Vidíte jen ostrou bradu a jemnou pusu. Jeho pusa se nehodí k zbytku jeho samého.

„Co to tu máme? Naše hvězdy.“ Pronese slovo hvězdy tak, že to vyzní mdle, vůbec ne jasně, zářivě. „Nejdeme na party? Nebudem slavit? Vždyť jsem na večer sehnal osobně jen to nejlepší. Všechno pro svého nejoblíbeněj- šího bratránka a jeho nejlepšího tuťu kamaráda.“

Nikdo by nepopsal Marcuse slovem *tuťu*. Monica při- stoupí o krok blíž k Marcusovi a já si přeju, abych taky měla někoho, ke komu bych mohla přistoupit o krok blíž. Jasper mě znervózňuje. Nejen mě. Podle toho, jak pevně má Marcus stisknuté rty, vím, že i on je z Jaspera nesvůj.

Jen Aaron si z něj nic moc nedělá. Pořád vypadá uvol- něně a stále dýchá pravidelně. Možná by vás zajímalo, jak dokážu vůbec něco vyčíst z jeho dechu, ale kdybyste se na něj dívali tak často jako já, zvládli byste to taky.

Jasper je Aaronův bratranec z druhého a nějak divně vzdáleného kolene nebo tak něco. Žádné rodiče už nemá, ale ty, co asi kdysi dávno měl (pokud předpokládáme, že byl vůbec někdy dítětem), byli nějakým způsobem spří- znění s Aaronovým tátou. Vypadá starší než my všichni

o celé roky a roky. Myslím, že mu je snad jen dvacet jedna nebo dvacet dva, ale ty roky na něm visí jako závaží – závaží z takových věcí, že se na něj Marcus dívá jako na hada.

„Jaspere,“ osloví ho Aaron, vykročí k němu a sevře svého asi-bratrance v takovém tom klučičím objetí. „Člověče, kdes byl? Nevěděl jsem, že dneska přijdeš. Dlouho jsme se neviděli.“

„Už prostě nemáš tolik času na svého starýho kámoše Jaspera,“ odpoví Jasper a odplivne si koutkem úst. „Jeden z tvých kamarádíčků v týmu mi brnkl, že prý potřebujou nějaký věci na dnešní party. Myslel jsem, že tam budeš taky.“

„Jo, promiň, kámo.“ Aaronův hlas zní stejně napjatě jako visuté lano – jeden přešlap a provazochodec letí dolů. „Dneska večer se na to moc necítím. Hej, ale bylo fajn tě vidět. Po tak dlouhý době.“

Jasper pokrčí rameny. „No, tvoje smůla.“

„Příště,“ zakření se Aaron.

„Příště,“ kývne Jasper a zmizí ve tmě parkoviště.

Spíš cítím, než slyším, jak Monica vydechne. Otevře pusku, ale Marcus zavrtí hlavou, jen jednou, a Monica stiskne rty a protáhne si ramena, jako by z nich zrovna shodila batoh plný kamení.

„Takže,“ začne Aaron zvesela a hlas má jasný jako sluneční zář, „*kam* teda půjdeme?“

„Kam bys chtěl?“ zeptá se Marcus. V přítomí parkoviště vypadá tak moc jako náš táta, že musím odvrátit oči.

Čas od času mě napadne, že náš taťka nikdy neuvidí, jak se mu každým dnem Marcus podobá víc a víc. Řasy se mu kroutí stejně jako jemu a i jeho rty mají stejný tvar. Výrazné lící kosti ale podědil po mámě, a pokud se na něj

podíváte pořádně, tak si všimnete, že se mu oči v koutcích trochu zužují.

Já jsem jeho pravý opak. Mám tátovu tmavou pleť a divoké vlasy, po mámě zas čínské oči a rovné řasy. Nechápu, jak můžou někomu na hlavě růst takhle kudrnaté vlasy a přitom úplně rovné řasy. Genetika je vážně záhada. Po tátovi ani po mámě jsem navíc žádné vysoké lícní kosti ani ostrou čelist rozhodně nepodědila. Ne jako mají modelky v časopisech. Jenže skoro všechny modelky v časopisech jsou stejně bílé.

Nikdy, nikdy v životě jsem neviděla modelku, co by vypadala jako já. Ani černá, ani Číňanka, určitě ne bílá. Loni v létě si Marcuse odchytila v obchodáku agentka z modelingové společnosti. Řekla mu, že vypadá exoticky a že by mu to na fotkách slušelo. To se Marcusovi moc nelíbilo. Nemá rád, když ho lidi popisují jako *exotického* nebo *jedinečného* nebo *jiného*. Marcus si totiž nade všechno přeje, aby byl typický americký kluk.

Po mně nikdo nikdy nechtěl, abych dělala modelku. A to vypadám ještě „exotičtější“ než Marcus.

Marcusův hlas mě vytrhne z víru myšlenek. „Moni, kam bys chtěla?“

„Ke Gladys,“ odpoví Monica a napůl ta slova zakňourá, napůl přikáže. „Ještě jsem tam nebyla. A všichni o tom pořád básní.“ Má na mysli restauraci *U Gladys Knightové*, co je v centru a specializuje se na vafle se smaženým kuřetem. Říká jen „ke Gladys“, jako to dělají všichni tady. Jako by se každý s Gladys Knightovou osobně kamarádil.

Marcus na Aarona tázavě povytáhne obočí. Aaron jen pokrčí rameny.

Monica dupne nohou jako malá holčička a nasupí se. Hezky se jí při tom našpulí leskem natřené rty. „No tak.

Bude to fajn. Můžeme jít všichni. Wing, ty jsi tam taky nikdy nebyla, že jo?”

Zavrtím hlavou. „Myslela jsem, že si chcete dneska vyrazit a oslavit to.“ Vždycky jdou po zápasech ven a já jdu vždycky domů. S mámou, babi Dee a lao-lao. Skončila jsem tady jen proto, že jsem si dávala načas s tou jejich kolou, a bůh ví, že moje babičky mají trpělivost dvouletého spratka, který truceje a chce se co nejdřív vrátit domů. Někdy uvažuju, jestli toho mají tolik společného už od narození, nebo jestli je ta léta spolubydlení u nás doma postupně neslila v jednu osobu. Ne že bych jim tohle v životě řekla.

Monica se ke mně nakloní a pevně mě vezme za paži. „Jo, jdeme! Oslavíme to u Gladys. Co by mohla být pro Marcuse lepší oslava, než když ji stráví se svými nejoblíbenějšíma lidma na světě?“ Spíš tím chce říct, že na Treyův večírek s Jasperem ani nepáchne, takže tohle bude muset stačit. Ale stejně. Jsem ráda, že počítá i mě. Mezi ty nejoblíbenější lidi.

„Ať se to nedonese babi Dee a lao-lao,“ varuju ji, ale usmívám se a uvnitř mě se šíří teplé světlo, malý ohýnek, který Monica svými slovy zažehla.

Marcus vezme Monicu kolem ramen, přitáhne si ji k sobě a políbí ji na čelo. Vypadají spolu vážně skvěle. Kéž bych s sebou měla foťák, abych je takhle mohla zvěčnit. Marcuse, ve sportovní mikině jeho týmu, jak se zářivýma a směřujícíma se očima shlíží na Monicu. Monicu, s dlouhými blondatými vlasy, co jí ve vlnách spadají na záda, jak se mu v modrých pletených šatech opírá o hrud'

Vedle mě se ozve tiché zakašlání. Vzhlednu a podívám se na Aarona. „Je mi docela jedno, kam půjdeme, hlavně aby to bylo brzo. Umírám hlady. Tak jdeme,“ pobídne je.

Pak protočí oči a ušklíbne se. „I když mám pocit, že tam s sebou mě ani Wing moc nechcete. Že byste se radši někam zašili sami, jen vy dva...“ Ta poslední slova zacvrliká a Marcus pustí Monicu, vmžiku je u Aarona a pevně ho sevře v náruči.

„Šlo ti o tohle, kamaráde? Neboj se, mám dost lásky i pro tebe.“

Monica se rozesměje a ten zvuk se rozezní nocí jako cinkání zvonečků. Popadne mě za ruku a táhne mě ke svému džípu. „Tak honem!“ křikne a hodí Marcusovi klíče. „Marcus, odvez nás.“ Sama si sedne dopředu a pořád ještě se směje. Aaron zapadne dozadu za Marcuse a polohlasem brblá něco o tom, že si Monica nezamluvila místo vpředu. Já se posadím dozadu za Monicu. Nedokážu se přestat křenit. Ne že bych s nimi nikdy čas netrávila. Vídám je pořád. Vždycky u nás někdo z nich je, ať už Monica, nebo Aaron, nebo oba najednou. Ale teď mi to připadá jiné. Nepřijde mi, že jsem jenom Marcusova mladší ségra. Je to, jako bych k nim patřila. Ten pocit chutná jemně a sladce jako karamelka a chci, aby vydržel na pořád.

Kapitola 4

Když dorazíme ke Gladys, připadá mi, jako bychom cestovali zpátky časem. Stěny jsou obložené dřevem a v tlumeném světle vidím, že tady na sobě mají všichni kromě nás nóbl šaty – jedné paní na hlavě dokonce trůní takový ten klobouček se závojem, co lidi nosívají na dostizích. Vzduchem se nese tichý smích – není poznat, kdo přesně se směje nebo kolik lidí nebo jestli se směje sama restaurace –, ale ten zvuk už se vytrácí, jako by se někde zrovna dosmáli vtipu, kterému rozumělo jen pár lidí a který někdo vyprávěl už před dávnou dobou.

V restauraci je teplo. Ne hic, ale teplo jako uvnitř čerstvě upečené sušenky. Voní to tu po javorovém sirupu a horkém smaženém kuřeti a v puse se mi začnou sbíhat sliny. Zhluboka se nadechnu a vychutnávám si tu sladko-slanou vůni.

Monica je tady jediná běloška. Vyčnívali bychom ale i bez ní, tak jak s Marcusem vyčníváme, kdekoli se objvíme. Cítím, jak si nás zvědavě měří oči u nejbližšího stolu.

Aaron. Vysoký, s černou pletí, v černé mikině a džíněch. A naprosto k sežrání. Vidím nějakou holku – ne, už ženu, je jí nejspíš něco kolem dvaceti –, jak si ho se zájmem prohlíží od hlavy k patě, a to déle, než by bylo

vhodné, a musím se držet, abych se před něj nepostavila a nezastřela jí výhled.

Marcus. Skoro stejně vysoký jako Aaron. Školní miki-na fotbalového týmu. Široké oči, dlouhé řasy, a i když má vlasy ostříhané nakrátko, pořád je poznat, že se mu na hlavě jemně kroutí. Když si je nechá trochu dorůst, vlní se mu kolem obličeje jako nějaké řecké soše. Pohodově se usmívá na každého v restauraci, jako by je všechny zdravil. Jako nějaký jejich starý známý. Paži má pevně ovinutou kolem Monicy. Ani ne tak majetnický, spíš ochrannářský.

Monica. Menší než my všichni. Bílá. Blondatá. Tady uvnitř vypadá její kůže tak bledá, až je v podstatě průhledná, podobně jako u Nicole Kidman na červeném koberci. Její vlasy chytají a odrážejí světlo tak, že září stovkou odstínů zlata. Nesměle se usmívá, jako by ji zrovna přijali do nějakého tajného spolku, a možná že ano, možná že přijali nás všechny.

A pak jsem tu já. Vyšší než Monica a jen o pár centimetrů menší než Marcus a Aaron. Napůl černoška, napůl Číňanka, stejně jako můj bratr. Stojím na chvostu naší malé skupinky, v sepraných černých džínách a bílém tričku s dlouhým rukávem. Tmavé, rozpuštěné vlasy mi jako něco živého poskakují těsně nad rameny.

Číšník nás dovede ke stolu a my se usadíme do boxu na vypolstrované, kožené sedačky. Skončím vedle Aarona, naproti Monice. Monica má oči skoro stejně tak velké jako kouřící talíře, co odnášejí z kuchyně. Nakloní se ke mně a ztiší hlas. „Není tohle jak sen? Připadá mi, jako bychom byli na place nějakého filmu.“

Zazubím se na ni a potřesu hlavou, ale její nadšení je nakažlivé. Nepřijde mi, jako bychom byli jen na placu.

Připadá mi, jako bych v tom filmu přímo *hrála*. Díky přímí je všechno ponořené ve zvláštním, snovém oparu, všude kolem se nese smích, s Aaronem sedíme tak blízko sebe, že se skoro dotýkáme, Marcus se usmívá a jednou rukou objímá Monicu – dokonce i ten jazz, co hraje v pozadí... Někde by tu kamera běžet *měla*.

Sotva se stačím mrknout na jídelní lístek, když se u našeho stolu objeví číšník. Marcus s Aaronem už vědí, co si dají. Monica se zahihňá a objedná si kuře s vaflemi a jako přílohu opečenou slaninu, kukuřičný chleba a zapečené těstoviny se sýrem. Tohle je jedna z věcí, co na Monice miluju. Nebojí se jíst. Řeknu si o to samé a Aaron mě s hvízdnutím poplácá po zádech.

„Hej, pane Marcusi, mám takový pocit, že nás naše dámy trumfly.“

To „naše“ splyne z jeho rtů jako obláček. Dokážu rozeznat obrys toho slova ve vzduchu, jeho jemnost, a nadechnu se, protože nechci, aby mi uniklo nebo se vypařilo. Chci si ho v sobě udržet navždycky. Culím se tak moc, až cítím, jak se mi v koutcích očí dělají vrásky.

„Čemu se směješ, Wing-cililink?“ Aaron mi zlehka ťukne pěstí do ramene tak, jak se škádlívají mladší sestry, a já si přeju, aby mě objal jako Marcus Monicu a abychom byli na opravdovém dvojitém rande. Ne abych byla ta mladší ségra, co se přifařila ke staršímu bráchovi, jeho holce a jeho nejlepšimu kamarádovi.

Naštěstí Aaronovi nemusím vůbec odpovídat, protože Marcus začne zpívat písničku, se kterou mě dřív honil sem a tam po celém baráku. „*Zvládne všechno, ta naše Wing, Wing! Wing, Wing, zvonek zvoní cililink.*“

Aaron se rozesměje hlubokým smíchem, který se mu rozdují v hrudi. Jestli slovíčko „naše“ byl obláček, jeho

smích jsou mraky čmeláků, vylétávají mu z pusy jeden po druhém. „Na ten zatracený zvonek jsem úplně zapomněl,“ vypadne z něj.

Taky se zasměju a zní to jako pírká vznášející se ve větru. Představuju si, jak jedno z nich dosedá Aaronovi na rameno, na jeho prsa, a přemýšlím, jestli na sobě cítí peříčka mého smíchu.

„Jaký zvonek?“ chce vědět Monica a přehodí si vlasy přes rameno.

Aaron zvedne ruku k hrudi a mě napadne, že možná jedno z těch peříček smíchu vážně cítí. Nakloní se dopředu tak, že se ke mně nevědomky přitiskne blíž, a opře se lokty o stůl.

„Kdysi měli tihle dva doma takový zvonek, co většínou najdeš třeba v hotelech na recepci. Nemám šajna, kde ho vyhrabali, ale ten zvonek se stal hlavní součástí všech našich her. Při schovce jsme se neschovávali my, ale schovávali jsme ten zvonek. Závody na zahradě? Musela jsi na něj v cíli zazvonit a až pak se to počítalo. Vyhrála jsi v nějaký stolní hře? Dokud jsi nezazvonila na ten pitomý zvonek, tak jsi vyhrála kulový.“ Potřeše hlavou. „Marcus mě a Wing v jednom kuse nutil, abychom s ním v něčem soutěžili.“

„Ty jsi vždycky vyhrával všechny naše závody,“ vzpomenu si. Vybavuju si malého Aarona, jak tryskem přebíhá celou naši zahradu a jeho nohy jsou moc dlouhé na jeho tělo. Teď už do nich dorostl.

„Jasně že jo,“ přisvědčí Marcus. „Musíš být rychlá, abys dělala dobře to, co musí v našem týmu dělat Aaron.“ Aaron hraje na pozici toho týpka, co běhá a chytá přihrávky od quarterbacka. U nich v týmu je quarterbackem Marcus. Hází si s míčem a závodí spolu odjakživa.

„Musíš být rychlý, abys dostal stipendium za běžecký závody.“

„Ale no tak, chlape. Vždyť si tě chodí očíhnout fotbaloví lovci talentů.“

Aaron zavrtí hlavou. „Ne, Marcusi. Chodí si očíhnout *tebe*. Jo, vidí mě na hřišti, protože jsem tam s tebou. Rozhodně mám ale větší šanci na stipendium za sprint než za fotbal.“ Má pravdu. Aaron běhá rychle – vážně rychle. Loni překonal školní rekord v běhu na 100 a 200 metrů.

Marcus vypadá, že by se chtěl hádat, a je mi jasné, že tuhle debatu spolu nevedou poprvé. Monica ho ale chytne za ruku a stiskne ji. „Marcusi,“ vloží se do toho, „pořád budeš umět přihrávat, i když to nebude zrovna Aaronovi.“

„Ne,“ nedá se Marcus, „musí to být Aaronovi.“ Nicméně se usmívá, když se objeví číšnice a začne před nás pokládat jeden kouřící talíř s jídlem za druhým. Divím se, že náš stůl pořád stojí.

Je to hotová hostina. Když si kousnu do vafle, je perfektní, máslová a teplá. Zajímá mě, jestli vážně chutná tak skvěle, nebo jestli jsme tak veselí, že se naše radost sype na talíře jako nějaké exotické koření, díky kterému chutná všechno ještě lépe.

Aaron do mě drkne loktem. „Wing, můžu ochutnat tvoje těstoviny?“

Kývnu a přistrčím k němu svou malou misku. Zapíchne do ní vidličku a mě trošku zašimrá v břiše při představě, že se vlastně dělíme o jednu porci.

Je to kravina. Víím, že je to kravina. Vždyť se spolu nedělíme o vidličku ani nic takového, ani si nebudu kousat něčeho, do čeho už si sám kousl, jako třeba sušenky. Jen si ode mě dal trochu zapečených těstovin se sýrem. Vlastně se to nijak neliší od toho, když u nás jíme všichni

společně a nabíráme si z jedné mísy – vždycky si u nás doma při jídle nabíráme z jedné mísy, ale tohle mi připadá trochu jiné, trochu víc osobní. Možná mám jen bujnou fantazii. Hloupou, nadějeplnou, bujnou fantazii, jelikož si namlouvám, že sdílená miska zapečených těstovin se rovná jednomu mléčnému koktejlu s dvěma brčky.

Hrozně ráda bych něco takového jednou vyzkoušela. Třeba v tom baru s mléčnými koktejly v centru. Určitě bychom si objednali ten s arašídovým máslem, banány a čokoládou. Můj nejoblíbenější.

Zatímco jsem měla hlavu v oblacích – nebo jak se tomu vlastně říká, když sníte a už je noc, ale ještě nespíte –, vafle mi pod kuřetem a sirupem celé zvlhly. Aaron mě na to upozorní.

„Co, prcku, měla jsi velký oči?“

Marcus mi říká prcku celý život a nikdy mě to nijak netrápilo. Bože, i Aaron už mi tak určitě párkrát řekl. Ale dneska večer mě to z nějakého důvodu naštvě. Připomíná mi to, kdo vlastně jsem – *co* přesně jsem, a i když mi je skoro šestnáct, každý mě pořád považuje za malou sestřičku. Ocásek. Připomíná mi, že tohle za boha není žádné dvojité rande a že mám přestat předstírat.

Začnu s vervou cupovat svou vafli na kusy. „O to se neboj,“ opáčím. „Zvládnou to.“

„Jasně že zvládneš,“ přitaká Marcus a našťestí mu ujde ta bouře emocí, co se mi rozpoutala v hrudi. „Pamatujete si, jak mě Wing rozdrtila, když jsme závodili, kdo sní nejvíc knedlíčků?“

„No vidíš, máš to tady zas, ze všeho jsi dělal hnedka soutěž,“ poznamená Aaron a zavrtí hlavou.

„Bylo mi osm,“ podotknu a zabodnu vidličku do těstovin.

„A mně deset! A porazilo mě osmileté děcko. Kolik že jsi jich do sebe naládovala, Wing? Třicet osm?“

„Čtyřicet jedna.“ Neubráním se úsměvu.

„No teda,“ hvízdne Aaron. „Ani nevím, jestli bych dokázal sníst čtyřicet jedna knedlíčků teď. Tak to ty vafle slupneš jedna dvě.“

Přeju si, abych byla hezoučká a jemná. Abych od sebe dokázala odstrčit svůj talíř, zamžikala jsem řasami, svými hloupými rovnými řasami, a prohlásila, že nezmůžu už ani jedno sousto. A možná ještě našpulila rty jako Monica. Zajímá mě, kde se to naučila. Prošla si nějaký návod v časopise, jako je *Cosmopolitan*? Představa, jak Monica studuje *Cosmopolitan*, mě ale přitáhne k *dalším* věcem, které by se z těchhle časáků mohla naučit, a to mě přiměje myslet na ni a na mého bratra a tenhle řetězec myšlenek musím okamžitě zastavit, jelikož se mi ani trochu nelíbí, u čeho bych mohla skončit.

Vafle mi vychladly a celé se rozmočily a už nejsou zdaleka tak dobré, jako když jsme si k nim na začátku sedli. Nic není. Navrchu zapečených těstovin tuhne omastek a kůžička na kuřeti zase zplihla. Dokonce i naše sedačky ztratily něco ze svého lesku.

Všichni už dojedli, i Monica, která si objednala tolik jako já, ale z jejího apetitu si nikdo neutahuje. Monica by si to nenechala líbit a já si připadám jako capart, kterému to děsně trvá. Sklopím hlavu a snažím se co nejrychleji dojíst, takže jejich debatu poslouchám jen na půl ucha.

„Cos myslel tím, že uvidíš Treye příští víkend?“ zeptá se Monica nenučeně, ale já vím, že nemá ráda, když Marcus něco domluví, aniž by jí o tom nejdřív řekl. Obzvlášť když jde o plány s lidmi jako Trey a Jasper.

„Jo, Lamar má příští víkend narozeniny. Devatenáctý. Takže bude večírek u Treye. Bude to fajn.“

„Jsem pozvaná?“ pokračuje uštěpačným tónem Monica. Pořád zírám do svého talíře na zbytky kuřecí kostry, ale dokážu si živě představit, jak se tváří.

„Jasně že jo! Kamkoli pozvou mě, zvou i tebe.“

Monica ze sebe vydá zvuk, který zní trochu jako nosorožec připravující se k útoku. Sice malý nosorožec, ale pořád nosorožec. Nato Marcus zafrká taky a je to, jako bych sledovala nějaký prapodivný namlouvací rituál, o kterém ještě zholá nic nevím.

„Je pozvaný ještě někdo, o kom bych měla vědět?“ Nechápu, na co Monica naráží, ale ať už jde o cokoli, Marcus se zamračí a probodne ji pohledem.

„Wing, jestli jsi dojedla, co kdybychom šli na chvílku na čerstvý vzduch a nechali tyhle dva, aby si to spolu vyříkali?“ navrhně Aaron. „Ne že bych tady snad nechtěl zůstat a dělat vám rozhodčího.“

„My se nehádáme,“ odsekne Monica. „Ještě pořád oslavujeme. Jen si dáváme malou pauzu, chápeš, jako po poločase – říkej si tomu, jak chceš –, abychom si vyjasnili plány na další víkend. A abychom zjistili, proč Marcus někomu slíbil, že někam půjdeme, aniž by se mě nejdřív vůbec zeptal. Obzvláště když mi ani neřekl, kdo by se tam mohl objevit.“

Teď už nevypadá jako nosorožec připravující se k útoku, ale spíš jako nosorožec, co útočí.

„Možná by trocha vzduchu prospěla nám *všem*,“ nadhodím a zalovím v kapsách, abych našla tu pětidolarovku, co mi máma dala. Doufám, že to na moji útratu stačí. Víc u sebe nemám.

„Ne,“ řekne Monica. „Vy jděte. My se postaráme o účet a budeme venku za pár minut.“

Za celou tu dobu neřekl Marcus ani slovo. Opírá se o opěradlo na své straně boxu a na tváři mu pohrává mírný úsměv. Baví ho, když Monica truceje. Musely ho vyškolit všechny ty roky, kdy neustále poslouchal babi Dee, lao-lao a mámu, jak se překřikují kvůli kdejaké blbině, takže se tomu dokáže smát. Nebo je prostě má tak moc rád a dobře ví, že i ony jeho, takže už si z toho vlastně nic nedělá.

Mně to nikdy vtipné nepřijde. Stresuje mě, když lidi ječí nebo brečí. Vyklouznu proto z boxu a pospíchám za Aaronem ven z restaurace. Držím hlavu sklopenou a vlasy si nechám spadnout do obličeje, abych neviděla, jak se tváří lidi u ostatních stolů.

Když se dostanu ven, Aaron už se opírá o naše auto. Mne si prsty a já vím, že by si dal cigaretu.

Přistoupím k němu tak blízko, jak se jen odvážím, a přeju si, aby to šlo blíž.

„Myslím, že támhleten pobuda zrovna chćije. Ne-koukej se přes rameno,“ ozve se Aaron a rozdupe veškeré romantické představy, které jsem si snad stačila vysnít. Slyším, jak moč dopadá na zem, a přisunu se blíž k Aaronovi ani ne tak kvůli svým citům, ale teď spíš proto, že mě znervózňuje, kdo další by se mohl v té tmě schovávat.

„Hádám, že cigaretu bys neměla,“ pokračuje Aaron.

„Hádáš správně,“ odpovím. „Víš vůbec, co by mi máma udělala, kdyby mě načapala s cigaretou? Co by udělaly moje babičky? A Marcus?“

„Jo, je mi jasný, co by udělal Marcus. To on mě donutil skončit.“

„Tak proč se mě vůbec ptáš?“

„Protože jsem věděl, že žádnou mít nebudeš.“

Připadá mi, že se motáme v kruhu způsobem, kterému nerozumím.

Tak udělám to, co umím nejlíp. Mlčím.

„Jen si z tebe utahuju,“ uklidní mě. „Neboj. Už ani nekouřím. Jen jsem trochu nervózní. Nechápu, proč musela Monica takhle vybuchnout.“

„Ona ‚nevybouchla‘,“ odseknou a chci ji bránit, i když s ním vlastně souhlasím. Doufám, že se s Marcusem už usmířili. A že ještě nevyšli z restaurace, protože na sebe vrkají.

„Ty věříš, že jsou dokonalí, vid’? Monica a Marcus?“

Aaron a já se spolu nikdy takhle nebavíme. Škádli mě, ptá se mě, jak mi to jde ve škole, čas od času mi složí komplement – takové poznámky, které prohodí mimochodem, jako „pěkný šátek“, co ho nic nestojí, a já se po těch slovech pokaždé natáhnu, jak nejrychleji dovedu, přitisknu je k sobě, schovám je do kapsy a vytáhnu je, kdykoli mi je smutno. Nicméně za celou tu dobu, co se známe – tedy odjakživa –, jsme se spolu nebavili o ničem vážnějším, jen my dva.

„Nechápu, co tím myslíš,“ vysoukám ze sebe. Ačkoli se mi líbí mluvit s Aaronem o samotě, ta otázka mě vyvádí z míry. Marcus je dokonalý. A našel si dokonalou holku. A spolu jsou bezchybní. Jasně, Monica se dokáže někdy pořádně naježít. A Marcus se zas občas chová trochu jako blbec. Přiznávám. Ale jestli nejsou dokonalí oni, tak nikdo jiný k tomu neměl blíž. Ničím jiným si nejsem takhle jistá.

„Prosím tě, jsi jak očarovaná pokaždý, když je spolu vidíš.“

„Marcus je můj brácha,“ odpovím. „Jediný, kterého mám. Žádného dalšího nedostanu.“ Zarazím se. „To nepochopíš.“

„Marcus je jako můj brácha...“ začne Aaron, ale když se k němu otočím a upřu na něj nelítostný pohled, zmlkne v půlce věty.

„Jenže není,“ řeknu a překvapí mě, když mi hlas ztvrdne jako ocel. „Marcus je můj bratr. Tvůj nejlepší kamarád. Je pro tebe jen ‚jako‘ brácha.“ Zvednu ruce a naznačím uvozovky. „Ale pro mě je to brácha doopravdy. Je všechno, co mám.“

„Co máma a babičky? Vždyť máš i je, ne?“

Aaron má jen svoji mámu. Žádné babičky, žádného tátu, žádné tety, žádné strýce. Akorát svoji těžce pracující mámu, mámu, co hodně pije a trpí na sakra těžké deprese. Potkala jsem ji jen párkrát a víckrát už ji ani potkat nepotřebuju.

A technicky vzato má ještě Jaspera. Ne že by to Aaronovi nějak pomáhalo. Nebo nějak prospívalo.

Nevím, proč se s Aaronem hádám kvůli takové kravině. Ať už budu tvrdit sebeusilovněji, že je Marcus *můj* brácha víc než *jeho* brácha, dobře vím, že mezi nimi existuje pouto, které je stejně tak pevné jako to pokrevní. A podobně jako Aaron nikdy docela nepochopí, co nás s Marcusem spojuje, já zas nikdy nepochopím, proč jsou si tak blízcí oni dva.

„Koukej,“ otočím se k němu nakonec a podívám se mu zpřímá do očí. „Je mi jasný, že Marcus není perfektní. A ani Monica ne. Ale... mají se rádi tak jako nikdo, koho znám. Proč mi to chceš zkazit?“

Aaron si mě chvíli bez hnutí prohlíží. Pak kývne směrem k restauraci. Marcus a Monica zrovna vychází ven, objímají se, tisknou se k sobě a usmívají se. Aaron si povzdychne a pokrčí rameny. „Jen mě napadlo, že by ses nad tím mohla zamyslet, to je všechno.“

Na cestě domů necháme vyřvávat rádio, stáhneme okénka a zpíváme z plných plic. Noční vzduch chutná jako třpyt hvězd. Neměla jsem ani kapku alkoholu a ani nevím, jaké to je být líznutá, ale v tomhle okamžiku přísahám, že jsem opilá. Všechny jeho okraje jsou rozmazané jako stará fotografie. Dost rozmazané na to, abych nedokázala rozeznat Aaronův výraz. Nacpu jeho slova do hrací skříňky ve své hlavě, prásknu víčkem, otočím klíčem a zapomenu na ně.